

men i hele det lange tidsrum indtil da sker der intet.

Og hvis det nu er en, der fortsat skal se børnene, for børnene vil som regel have et behov for også at se deres far, så er der heller ikke noget som helst, for hvor skulle de se ham henne? Hvem er det, der tager sig af at sikre det?

Så kan jeg høre, at der er nogle forskellige projekter, hvor man skal overveje at tage sig af familien som helhed, men der er ikke nogen, der umiddelbart midt i krisen, hvor politiet kommer og henter far, har det ansvar at komme ud og tage sig af kvinden og børnene og snakke med dem og sørge for, at man får fundet ud af, hvordan man tackler den nærmeste fremtid, hvad man gør derefter, tager sig af, at der er en kontakt til børnehaver osv., finder ud af, hvad der skal ske.

Det indgår slet ikke i ministerens overvejelser, at det burde man sikre, sådan som eksperterne også har peget på.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Bortvisning vil foreløbig gælde i 4 uger med mulighed for forlængelse. Og jeg synes, det er rimeligt, da der er plads og mulighed for det, at den bortviste da kan opholde sig på § 94-institutioner, altså forsorgshjemmene, frem for eksempelvis at tage pladsen fra en anden familie, der har brug for et boligtilbud. Det er en midlertidig løsning, og derfor synes jeg også, det er rimeligt, at det er det tilbud, der gør sig gældende.

Jeg ved ikke, om fru Line Barfod simpelt hen bare ikke vil høre efter, men jeg har jo netop meget fokus på behandlingstilbuddene og på den samlede indsats over for familien.

Som jeg har understreget, bliver bl.a. projekt Dialog mod vold udvidet til nu også at blive etableret i Århus og i Odense, og det er jo for at kunne give tilbud til endnu flere mænd om at komme i behandling, ligesom jeg i den kommende handlingsplan vil have særligt fokus på netop behandlingstilbuddene.

Kl. 11.45

Derudover indgår jo, at personalet på krisecentre også er blevet uddannet til, hvordan man hjælper børnene, der er uddannelse af det faglige personale, så der er en lang række af initiativer, hvor det netop også er med henblik på at sikre, at børnene bliver hjulpet videre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til socialministeren. Så er det hr. Flemming Møller som ordfører.

Flemming Møller (V):

Det er glædeligt at konstatere, at opbakningen til regeringens handlingsplan til bekæmpelse af vold er så stor, at Kristendemokraterne nu ønsker at forcere processen. Det må man tage som udtryk for, at et af formålene, nemlig at sætte fokus på problemstillingen, er lykkedes ganske godt.

Venstre lægger stor vægt på at sikre familierne mod disse ulykkelige tilfælde af vold. Vi står bare med det problem, at årsagerne ikke er belyst tilstrækkeligt. Venstres opfattelse er, at vold i hjemmet er et symptom på mange forskellige ulykkelige forhold og bestemt ikke altid er årsagen i sig selv.

I projekt Dialog mod vold er der bl.a. iværksat en undersøgelse og kortlægning af de grundlæggende årsager til problemet. Det er jo helt afgørende, at vi kender årsagerne, hvis vi skal yde en målrettet indsats, ellers kommer vi let til at bekæmpe symptomerne i stedet for det egentlige problem. Fysisk vold er jo ikke den eneste måde at være voldelig på.

Denne kortlægning, som er helt afgørende for, hvilke foranstaltninger vi bør sætte i værk, forventes færdig i april 2005. Det er der jo ikke lang tid til. Det er derfor Venstres opfattelse, at vi bør afvente resultatet af undersøgelsen, før vi iværksætter tiltag ud over det, der allerede er sat i værk. Det kan godt tænkes, at undersøgelsen netop giver anledning til at iværksætte de tiltag, der her foreslås, men den kan også give anledning til noget helt andet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Hjem er der, hvor man bør kunne føle sig tryk. Vold i hjemmet er ikke alene i antal et stort problem, det er i sin substans frygteligt, at hjem for nogle er det mest utrygge sted af alle steder, stedet, hvor trusler og fuldbyrdet vold foregår i ly af privatliv, ligusterhæk og villa. Mange mødre må flygte fra deres hjem sammen med børnene og søge beskyttelse i krisecentre eller hos venner og familie.

Socialdemokraterne støttede den lovændring, som gjorde det muligt, at kvinder og deres børn kunne blive i hjemmet, og at det i stedet var